

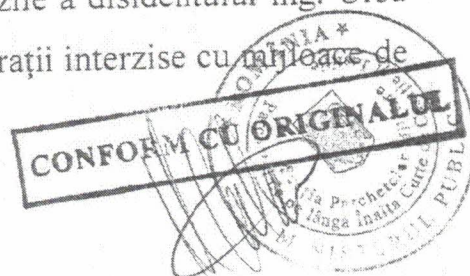
Aceste acte au fost înregistrate mai întâi în registrul de documente secrete al procuraturii, consemnându-se despre starea de fapt, mai multe date, după care în registrul cauzelor penale ale aceleiași instituții apare consemnat numărul dosarului (56/P/1985), fără a se trece data înregistrării, un nume de făptuitor („Ursu Gheorghe Emil”), obiectul dosarului („art. 166 alin. 2 Cod penal”), soluția și data adoptării ei „NUP – 15.08.1985”.

La fel și dosarul prin care s-a dispus declinarea de competență pentru infracțiunea de deținere și operațiuni interzise cu mijloace de plată străine. Procedura a fost identică, dosarul penal purtând numărul 55/P/1985, fără data înregistrării, iar soluția procurorului (declinarea de competență) poartă data de 31.07.1985.

Concluzia care se poate trage este că, *securitatea anticipase posibilele probleme legate de cercetarea „politică” a disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil* și, pentru a disimula adevăratul obiect al cercetării, a procedat în acest fel pentru a putea face „dovada” că nu există un dosar politic pe numele lui Ursu Gheorghe Emil și că cercetarea privește o infracțiune de drept comun (art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960 privind regimul mijloacelor de plată străine). De altfel, în final, după decesul ing. Ursu Gheorghe Emil aceasta a fost și motivarea oficială a reprezentanților statului român, așa cum vom arăta în cele ce urmează.

Inculpații mr. (rez.) Părvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile nu au putut să dea o explicație plauzibilă acestei situații, dar așa cum am arătat, considerăm că faptele sunt relevante cu privire la modul în care se practica disimularea.

La data de **21.09.1985** Procuratura Locală Sector 6 București, l-a solicitat Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, a dispus arestarea preventivă pe o perioadă de 30 de zile a disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil, pentru săvârșirea infracțiunii de operații interzise cu mijloace de

plată străine, prev. de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960²⁵, inculpatul fiind introdus în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Întrucât nu ar fi obținut arestarea preventivă doar pentru infracțiunea de deținere de mijloace de plată străine – art. 37 alin. 1 din Decretul 210/1960 (la percheziție se găsiseră sume infime, așa cum am arătat anterior) și Securitatea dorea să-l aibă în arest pe Ursu Gheorghe Emil, pentru a obține informațiile pe care credeau că acesta le deține referitor la postul de radio „Europa Liberă” și despre unele persoane foarte cunoscute din mediul literar și artistic, pe baza celor consemnate de acesta în jurnalele sale, organele de securitate au „inventat” și infracțiunea de operațiuni interzise cu mijloace de plată străine (art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 210/1960), infracțiune sancționată cu închisoare de la 6 luni la 7 ani, pentru care se putea cere arestarea preventivă.

Așa cum rezultă din declarațiile anchetatorului de miliție Popescu Florin (decedat), ing. Ursu Gheorghe Emil a recunoscut chiar de la începutul audierilor fapta reținută în sarcina sa, astfel că nu a fost necesară folosirea altor mijloace, eventual violențe, pentru obținerea declarațiilor de recunoaștere.

Cu toate acestea, în interesul anchetei care a continuat să fie efectuată de către inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile, disidentul Ursu Gheorghe Emil a fost suspus unui *regim de detenție represiv*, care a constat în violențe fizice și psihice exercitate atât de către deținuții cu care a fost încarcerat în aceeași celulă, dar și de către cei doi inculpați, la care a fost asociat

²⁵ Art. 37. - alin. 1 Fapta de a nu preda, ceda sau declara mijloacele de plată străine și metalele prețioase, în cazurile și termenele prevăzute de lege, ori de a efectua operații interzise cu aceste valori, inclusiv cu obiectele confecționate din argint, precum și cu pietre prețioase, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani

- alin. 3 Dacă operațiile interzise constau în cumpărarea în vederea revinzării sau în mijlocirea, cu scopul obținerii unui folos material, a vânzării ori a cumpărării de valori din cele arătate la alin. 1, ori în trecerea ilegală peste graniță a unor asemenea valori, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani și confiscarea parțială a averii.

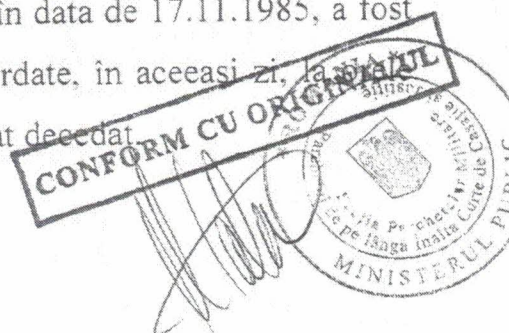
un *regim sever de carceră*, dispus ilegal de către conducerea Arestului Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Din declarațiile martorilor audiați în cauză, medici, subofițeri de arest și deținuți, a rezultat că Ursu Gheorghe Emil a fost introdus în celule în care se aflau deținuți foarte agresivi, informatori ai miliției dirijați de conducerea arestului să obțină de la acesta informații cu privire la relațiile sale din lumea artistică și literară și cu postul de radio „Europa Liberă”. De asemenea, a rezultat că **de nenumărate ori ing. Ursu Gheorghe Emil era adus în pătură de la anchetă, în special noaptea, iar din puținele discuții purtate, când se întâlnea la toaletă cu alți deținuți, Ursu Gheorghe Emil spunea că a fost bătut la Securitate.**

Maltratarea fizică și psihică a disidentului Ursu Gheorghe Emil s-a făcut cu complicitatea conducerii arestului și a Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, care dăduse dispoziție să nu se intervină în cazul Ursu Gheorghe Emil.

Astfel, în perioada în care a fost încarcerat în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, ing. Ursu Gheorghe Emil a fost supus la numeroase acte de violență fizică și psihică, împotriva acestuia fiind instituit un regim de deținere la limita subzistenței, de natură să conducă la prejudicierea gravă a sănătății și integrității sale corporale.

Refuzul ing. Ursu Gheorghe Emil de a le furniza date și probe cu privire la personalitățile menționate în jurnalul său a avut ca rezultat intensificarea violențelor fizice și, în special, a celor psihice, împrejurări în care starea de sănătate a ing. disident Ursu Gheorghe Emil s-a agravat rapid, fiind necesară transportarea sa la Spitalul Penitenciar Jilava, unde în data de 17.11.1985, a fost operat de urgență. Cu toate îngrijirile medicale acordate, în aceeași zi, la ora 14⁵⁰, ing. disident Ursu Gheorghe Emil a fost declarat decedat.

În Spitalul Penitenciar Jilava, din echipa de medici care l-a operat pe ing. Ursu Gheorghe Emil a făcut parte și martorul medic Costandache Ioan, vechi prieten cu victima, care se afla în executarea unei pedepse și care lucra alături de medicii spitalului penitenciarului.

Din declarația medicului deținut, rezultă că Ursu Gheorghe Emil, după ce și-a dat seama cine este, a vorbit cu el în limba franceză pentru a nu fi înțeleși de cei din jur și i-a spus că **a fost maltratat de anchetatori și că este arestat nu pentru valută, ci pentru consemnările cu caracter politic din jurnalele intime, ridicate cu ocazia percheziției.**

Se impune precizarea că cei doi medici, atât cel care era de gardă, respectiv Marinescu Sorana, cât și medicul deținut Costandache Ioan și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu, în sensul că au consemnat în foaia de observație clinică toate urmele de violență constatăte pe corpul victimei Ursu Gheorghe Emil.

Așa cum rezultă din cuprinsul actelor de urmărire penală efectuate în cauză, după încarcerarea lui Ursu Gheorghe Emil în Arestul Inspectoratului General al Miliției în baza mandatului de arestare emis de către Procuratura Sectorului 6 București, atât familia, cât și prietenii acestuia din țară și străinătate au cerut lămuriri cu privire la motivele arestării și, ulterior, despre cauzele decesului.

În acest sens, Departamentul Securității Statului și Ministerul de Interne au primit de la Ministerul Afacerilor Externe, prin intermediul Ambasadei României de la Washington și Ambasadei României de la Paris, mai multe solicitări formulate de persoane din legislativul SUA sau din lumea politică americană, respectiv de persoane publice din Franța.

Relevantă este scrisoarea congresmanului american **Sydney Yates** din **08.10.1985** către ambasadorul Gavrilesco Nicolae, prin care se cereau explicații părții române cu privire la arestarea lui Ursu Gheorghe Emil, dar și solicitarea

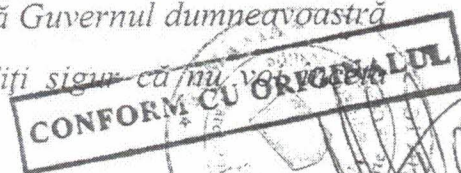

expresă de a permite vizitarea lui în detenție de către avocat și familie. În telegrama către Centrala Ministerului Afacerilor Externe, ambasadorul arată că solicitantul (congresmanul Sydney Yates) este considerat de partea română „*unul din membrii cei mai influenți ai Camerei Reprezentanților, este o relație apropiată ambasadei care a sprijinit dezvoltarea relațiilor româno-americane*”.

După primirea ei de către ministrul de externe, telegrama a fost transmisă *inculpatului Homoștean George* (ministru de interne) și adjuncților săi, martorii Iulian Vlad și Aristotel Stămătoiu (vol. 12/95).

La data de **17.10.1985**, o altă personalitate a politicii americane, șeful Sub-Comitetului Congresului American pentru Europa și Orientul Mijlociu – senatorul **Lee Hamilton** s-a adresat Ambasadei României la Washington. Politicianul american a menționat și solicitat în același timp: „*Înțeleg că a dispărut de la biroul său pe 21.09.1985, că este reținut de Securitatea Română... Cer ca autoritățile române să revadă cazul și să-l elibereze grabnic*” (vol. 12/107, 109-113).

La data de **15.11.1985**, o altă scrisoare a unui membru al Comisiei de Afaceri Externe a Congresului American, a fost trimisă către ambasadorul Gavrilesco Nicolae. Este vorba de senatorul **Mark Siljandor** care a scris următoarele: „*Din ziua arestării, membrilor familiei lui Ursu Gheorghe Emil din România li s-a interzis să-l vadă sau să vorbească cu autoritățile române în legătură cu cazul lui, în ciuda încercărilor continue și zilnice, înțeleg că domnul Ursu Gheorghe Emil este reținut fără o acuzație validă și i se interzice să-și vadă familia sau avocatul. Familia mi-a comunicat îngrijorarea lor că este ținut în detenție abuzivă și izolare totală. Domnule ambasador, după ce am contactat Departamentul de Stat, am luat cunoștință că ei au contactat deja Guvernul Român privindu-l pe Ursu Gheorghe Emil și înțeleg că Guvernul dumneavoastră nu a răspuns. Nu pot lăsa acest caz neobservat! Fiți siguri că nu vorbesc*”

persistența până când această situație e rezolvată. Aștept răspunsul Guvernului dumneavoastră. Promptitudinea dumneavoastră în această situație va fi apreciată...” (vol. 12/108).

Prin telegrama din data de **23.11.1985** (vol. 12/80, 92) a ambasadorului de la Washington, martorul Gavrilescu Nicolae, s-a cerut Centralei Ministerului Afacerilor Externe noi precizări legate de Ursu Gheorghe Emil, despre care în SUA se aflase deja că a decedat în detenție.

Ambasadorul a solicitat „*informații urgente cu privire la situația reală*”, așa cum rezultă din notările de pe document. *Această telegramă* (vol. 12/80) *a fost transmisă inculpatului George Homoștean* (ministru de interne) și *inculpatului Tudor Postelnicu* (șeful Departamentului Securității Statului).

Exista astfel o preocupare majoră a statelor occidentale (în speță Franța și SUA) cu privire la problemele legate de respectarea drepturilor omului în România, în cazul Ursu Gheorghe Emil.

Mai mult, în luna noiembrie 1985, urma să aibă loc la București vizita Secretarului de Stat al SUA de la acea vreme, G. Schultz, în portofoliul de discuții cu oficialii români existând și problema respectării drepturilor omului în România, sub sancțiunea ridicării de către SUA a clauzei națiunii celei mai favorizate acordate României.

În aceste condiții, detenția lui Ursu Gheorghe Emil și, ulterior, decesul său, erau lucruri greu de justificat.

Telegramele de la cele două ambasade necesitau însă și un răspuns.

Deși dosarul ing. disident Ursu Gheorghe Emil nu se mai afla în cercetarea organelor de securitate, decât informativ, Departamentul Securității Statului a propus ministrului de interne de la acea dată, inculpatul Homoștean George, întocmirea unei note în care să se evidențieze că „*Ursu Gheorghe Emil, cetățean al Republicii Socialiste România, a beneficiat de o libertate deplină*”.

a călătorit în mai multe țări din Europa, încă din anul 1974 și, că doar faptele sale de drept comun – deținerea și operațiunile cu mijloace de plată străine, prev. de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1990, au făcut obiectul cercetărilor penale și nicidecum faptele sale cu caracter politic”, fără a se face nicio referire la cercetările efectuate de Departamentul Securității Statului în tot cursul anului 1985 (până la deces) cu privire la dosarul politic având ca obiect infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, prev. și ped. de art. 166 alin. 2 Cod penal 1968.

Printr-o notă de cabinet, la data de 22.10.1985, inculpatul Homoștean George a înaintat ministrului de externe Ștefan Andrei (decedat), răspunsul întocmit de inculpatul Pârvulescu Marin (vol. 18/195) și însușit de inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului.

De altfel inculpatul Homoștean George a fost informat și de către Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale cu privire la situația disidentului Ursu Gheorghe Emil, atât cu privire la dosarul politic cât și cu privire la dosarul de drept comun. (vol. 12/102)

Astfel, în alineatul 2 al documentului menționat anterior intitulat „Notă privind situația numitului Ursu Gheorghe Emil, ce a făcut obiectul telegramei adresată M.A.E de Ambasada R.S.R din Washington”, document nesemnat, dar care are pe verso trecute inițialele celui care a redactat-o „F.C/P.V/3 ex.” și data „12.oct. 1985”, se consemnează: „Din relatările ofițerilor ce instrumentează cauza, a mai rezultat că sus-numitul (n.r. Ursu Gheorghe Emil) a fost cercetat de organele de securitate în perioada ianuarie-mai 1985, pentru activitatea dușmănoasă, faptă pentru care s-a luat măsura avertizării”.

În notă mai sunt informații legate de dosarul aflat în lucru, la acea dată, la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

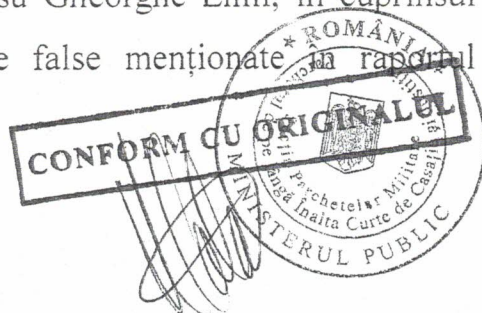

De asemenea, la data de 26.11.1985, după decesul ing. disident Ursu Gheorghe Emil, Departamentul Securității Statului, prin Direcția Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Trecerii Frontierei, a întocmit adresa nr. 0408966 (vol. 12/85-86) în cuprinsul căreia a reiterat aceleași neadevăruri, menționând că victima în cauză era „**un infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unei cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferise anterior.**”

Aserțiunile apar în documentul intitulat *”Notă privind răspunsul care propunem a fi transmis de Ministerul Afacerilor Externe în legătură cu ing. Ursu Gheorghe Emil”* (vol. 12/87). Acest răspuns „*propus*” de *inculpatul Tudor Postelnicu*, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și însoțit de *inculpatul Homoștean George*, în calitate de ministru de interne, apare în telegrama pe care Ministerul Afacerilor Externe, prin adjunctul ministrului Aurel Duma (decedat), a transmis-o, la data de 26.11.1985, ambasadorului României la Washington și ambasadorului României la Paris (vol. 12/81 și 94).

În cuprinsul materialului nu s-a făcut nicio referire la faptul că, declanșarea cercetărilor și anchetarea ing. disident Ursu Gheorghe Emil **s-a făcut din inițiativa și de către organele de securitate**, începând cu data de 22.12.1984, respectiv când Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului a întocmit „nota de semnalare în cadrul SI” unde se consemnează că ing. Ursu Gheorghe Emil ține un jurnal în care „*a făcut însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru*” (vol. 18/48).

De asemenea, cu toate că Departamentul Securității Statului cunoștea diagnosticul și cauza reală a decesului ing. Ursu Gheorghe Emil, în cuprinsul materialului elaborat au fost transmise datele false menționate la raportul

medico-legal, întocmit de medicul legist Anastase Cavaliotti (decedat) de la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” București.

Cercetările efectuate în prezenta cauză au reliefat că medicul legist în cauză era informator al Departamentului Securității Statului – fapt constatat de către Consiliul Național al Studierii Arhivelor Securității, prin Nota nr. P307/15 din 30.03.2015.

Toate aceste neadevăruri au fost însușite cu bună știință de inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și de inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de interne, și au fost consemnate în documente oficiale ale statului român care au fost transmise, în cursul lunii octombrie și noiembrie 1985, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadă Republicii Socialiste România de la Paris și Washington, disimulând astfel, în mod intenționat, caracterul represiv și politic al acțiunilor îndreptate împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de interne, se aflau în vârful sistemului de represiune din acel moment al administrației comuniste și prin acțiunile lor au acoperit faptele de poliție politică îndreptate împotriva opozanților regimului comunist, cum este și cazul ing. Ursu Gheorghe Emil, un cetățean al Republicii Socialiste România „vinovat” de un singur lucru, gândea altfel decât conducătorii și, culmea, Constituția comunistă îi permitea acest lucru.

III. DATE PRIVIND ISTORICUL CAUZELOR PENALE PRIVIND DECESUL DISIDENTULUI ING. URSU GHEORGHE EMIL ȘI A ALTOR CAUZE ÎN LEGĂTURĂ CU ACESTA DIN PERIOADA 1985-2014

În decursul timpului – perioada 1985-2014, cercetările referitoare la decesul ing. Ursu Gheorghe Emil, survenit în timpul arestului preventiv, a avut următorul parcurs:

A) Înainte de anul 1989

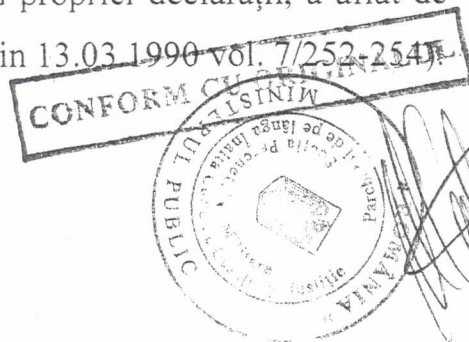
La data de 17.11.1985, ora 14⁵⁰, ing. Ursu Gheorghe Emil a decedat la Spitalul Penitenciar Jilava.

Administrația locului de deținere a informat, potrivit procedurilor, Procuratura Municipiului București și Institutul de Medicină Legală București, în vederea efectuării autopsiei.

Sesizarea a fost făcută a doua zi, respectiv cu adresa nr. 63 din data de 18.11.1985 (vol. 11/126-127).

Cu toate că în dosarul de penitenciar era consemnat că arestatul care a decedat era în anchetă penală nu a fost informată, de îndată, și Procuratura Sectorului 6 București, care avea înregistrat dosarul penal (vol. 11/128). Abia la data de 28.11.1985, prin adresa nr. 16191, Penitenciarul Jilava a comunicat Procuraturii decesul victimei Ursu Gheorghe Emil (vol. 1/129), respectiv după întocmirea rechizitoriului și sesizarea instanței.

De altfel, nici ofițerul de miliție Popescu Florea (decedat), care a efectuat urmărirea penală în cauză și a întocmit, la data de 16.11.1985, referatul cu propunerea de trimitere în judecată (vol. 24/136-142), nu a informat procurorul că ing. Ursu Gheorghe Emil a decedat, deși, conform propriei declarații, a aflat de decesul acestuia în ziua de 18.11.1985 (declarație din 13.03.1990 vol. 7/252-254).

Soluția legală era aceea de încetare a urmăririi penale. O astfel de situație este greu de crezut că se putea produce, dacă un alt interes nu prima în fața celui judiciar.

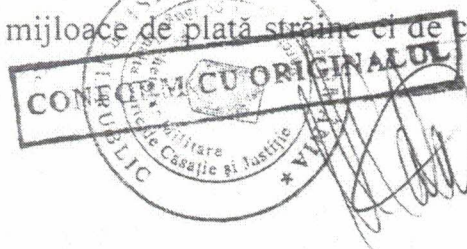
La Procuratura Municipiului București, sesizarea nu a fost înregistrată în registrul de cauze penale la momentul primirii ei, ulterior, în registrul de lucrări generale sub numărul 778/IV-3/14.01.1986 (vol. 11/130) și repartizată procurorului de caz, care a solicitat, printr-o adresă, efectuarea autopsiei (vol. 11/131).

Când s-a primit, cu adresa nr. A3/2507/12.12.1985, raportul de constatare medico-legală întocmit de I.N.M.L a fost înregistrat în registrul cauzelor penale, sub nr. 103/P/1986, la data de 17.01.1986 (vol. 11/132-134).

Procurorul de caz a soluționat dosarul fără a face alte verificări însușindu-și concluzia de „moarte patologică” consemnată de medicul legist Anastase Căvaliotti (decedat). De altfel, exista o practică a acceptării, în astfel de situații, a concluziilor medicului legist, ca partener onest al echipei de cercetare. Nu se suspiciona o concluzie de „moarte patologică” stabilită de un medic din cadrul Institutului de Medicină Legală. Soluția procurorului din cadrul Procuraturii Municipiului București de neîncepere a urmăririi penale a fost motivată în baza art. 228 alin. 4 rap. la art. 10 lit. b Cod procedură penală, reținându-se că fapta nu este prevăzută de legea penală (vol. 11/135). Despre medicul legist Căvaliotti Anastase nu s-a știut că era informator al Securității, până la momentul cercetărilor în prezenta cauză.

B) După anul 1989

În data de 17.01.1990 la Procuratura Generală a României a fost înregistrat memoriul doamnei Berdan Georgeta, sora victimei Ursu Gheorghe Emil, în care a menționat direct și fără echivoc că fratele ei a fost omorât, nu de cei de la Miliție, care l-au cercetat pentru operațiuni interzise cu mijloace de plată străine ci de cei

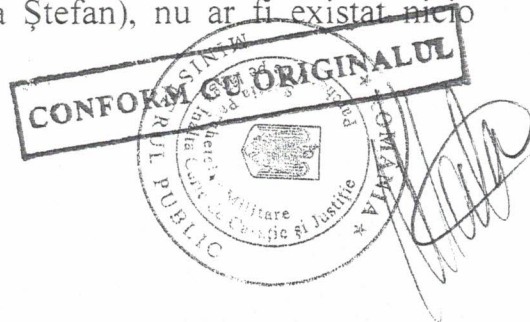
care l-au anchetat pentru legăturile sale cu postul de radio „Europa Liberă”, cu scriitorii Nina Cassian, Geo Bogza, ș.a, pentru atitudinea sa față de conducătorii țării (vol. 11/136-143).

Deja, la acea dată toată familia lui Ursu Gheorghe Emil era plecată și stabilită în S.U.A – fiica sa era stabilită, cu familia ei, în S.U.A din anul 1984, iar fiul și soția au obținut pașapoartele și vizele pentru S.U.A în noiembrie 1986.

Faptul că decesul lui Ursu Gheorghe Emil era considerat, încă de la început, a fi o crimă a regimului a fost exprimat și de prietenul victimei, poetul Dan Deșliu, în scrisoarea pe care a adresat-o fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu, în anul 1988. Cu toate acestea nu s-a declanșat nicio anchetă. Nimeni nu a fost interesat, în perioada noiembrie 1985 - ianuarie 1990, să afle în ce condiții a decedat disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil, cu toate că un astfel de eveniment nu putea trece neobservat, chiar și în situația în care de persoana decedatului nu s-ar fi interesat nimeni. S-a acceptat soluția din 21.01.1986 emisă de Procuratura Municipiului București în dosarul penal nr. 103/P/1986.

Comunitatea internațională, respectiv Comisia pentru drepturile omului - Consiliului Economic și Social a ONU, a desemnat un raportor special în persoana domnului J. Voyame care să analizeze situația modului în care sunt respectate drepturile omului în România. Materialul întocmit de raportorul special a consemnat obligația României de a respecta drepturile omului și printre altele, la pct. 129, făcea referire la moartea violentă a disidentului Ursu Gheorghe Emil (vol. 25/87-88).

Dacă, așa cum s-a stabilit, în anchetele penale ce au urmat, vinovații ar fi fost doar un deținut (Clită Marian) și cei din conducerea arestului Inspectoratului General al Miliției - Direcția Cercetări Penale (ofițerii Stănică Tudor, Creangă Mihail și subofițerul din paza arestului, Burcea Ștefan), nu ar fi existat nicio

ezitare în a se demara o anchetă, chiar și în perioada respectivă, însă așa ceva nu s-a întâmplat.

Era simplu a se închide definitiv problema și a demonstra buna credință și dorința de adevăr. Autorul faptei, un deținut de drept comun trebuia cercetat și trimis în judecată. Nu ar mai fi existat nicio suspiciune.

În luna ianuarie 1990, Departamentul Securității Statului a fost desființat și trecut în subordinea Ministerului Apărării Naționale, iar la fosta Direcție a VI-a Cercetări Penale – transformată în U.M. 05083 București și condusă de doi magistrați militari, numiți în funcțiile de director și director adjunct (vol. 12/61-63).

Reclamațiile și sesizările familiei Ursu au determinat în luna februarie 1990, la nivel politic (C.F.S.N), formarea unei comisii de anchetă din care au făcut parte: Silviu Brucan (decedat), Gabriel Andreescu și Radu Filipescu. Aceștia au cerut, oficial, noii structuri de cercetare penală, aflată la acea dată în subordinea Ministerului Apărării Naționale, să declanșeze verificări (o anchetă) față de lucrători ai fostei structuri de cercetare penală a Securității.

Au fost audiați, în prezenta cauză, martorii Gabriel Andreescu și Radu Filipescu cu privire la acest aspect și a fost obținută de la Televiziunea Română o înregistrare video a momentului în care comisia s-a deplasat la sediul fostei Direcții a VI-a a Securității, din Calea Rahovei, unde a discutat cu noua conducere. Înregistrarea pe DVD se află depusă ca probă la dosarul cauzei (vol. 4/44-60).

Martorul Gabriel Andreescu relatează faptul că el a aflat de la un prieten, în toamna anului 1985, că sunt suspiciuni legate de cauzele decesului ing. Ursu Gheorghe Emil și că a transmis această informație în afara țării, fiind vorba de o gravă încălcare a drepturilor omului.

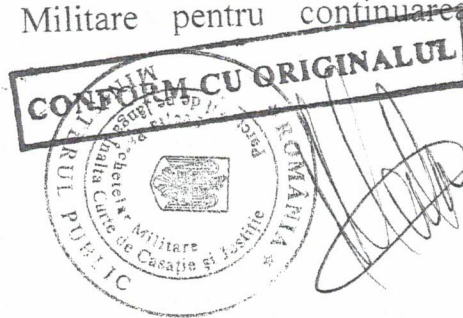
După anul 1990, fiind cooptat în noile structuri de conducere ale statului, respectiv membru CFSN și CPUN, a făcut parte din comisia de cercetare a abuzurilor, împreună cu Silviu Brucan și Radu Filipescu, cerând o verificare a cauzelor reale care au condus la decesul ing. Ursu Gheorghe Emil (vol. 4/29-34).

Aceleași aspecte relatează și martorul Radu Filipescu (vol. 4/35-40).

Urmare demersurilor întreprinse, au fost verificate documente, s-au analizat actele medicale de la dosarul de penitenciar și foaia de observație clinică (FOC) întocmită cu ocazia internării ing. Ursu Gheorghe Emil, la data de 17.11.1985, în Spitalul Penitenciar Jilava și s-a constatat un lucru elementar și anume că, în actul medico-legal nu s-a analizat legătura de cauzalitate dintre urmele de violență trecute în FOC și deces (vol. 11/43-67).

Cu adresa nr. 705509 din data de 06.03.1990, Ministerul Apărării Naționale – Direcția Cercetări Penale (vol. 11/144) a solicitat Institutului de Medicină Legală București analiza acestor documente. Solicitarea a fost înregistrată la Institutul de Medicină Legală București și transmisă Comisiei de avizare și control care, în avizul din data de 29.03.1990 (vol. 11/145) a concluzionat că: *"Moartea numitului Ursu Gheorghe Emil a fost violentă și s-a datorat peritonitei purulente, generalizată prin perforație post-traumatică de ansă ileală. Din coroborarea leziunilor traumatice consemnate în FO, cu constatările făcute intra operator și la autopsie, rezultă că leziunile externe și interne s-au putut produce prin loviri repetate cu corpuri dure în regiunea abdominală, cu circa 3-4 zile anterior. Între leziunile suferite și moarte există legătură directă de cauzalitate"*.

În baza avizului întocmit de Institutul de Medicină Legală București, Direcția de Cercetări Penale a noii structuri de informații create în România – SRI, a întocmit referatul nr. 700070 din data de 31.03.1990 și a trimis întregul material obținut Direcției Procuraturilor Militare pentru continuarea și definitivarea cercetărilor (vol. 24/154-155).

Dosarul a fost înregistrat sub nr. 90/P/1990, fiind repartizat unui procuror militar în baza notei din data de 27.09.1993 a procurorului general al Parchetului General în care se menționa „efectuarea urmăririi penale în cauză cu privire la toate persoanele implicate – militari și civili și soluționare” (vol. 11/146).

Trebuie subliniată o situație care ar fi trebuit evitată în momentul declanșării verificărilor, privind cauza decesului lui Ursu Gheorghe Emil.

Inculpatul Pârvulescu Marin și alți ofițeri ai fostei Direcții a VI-a, fiind implicați direct la acțiunile de reprimare a manifestanților participanți la mitingurile anticomuniste din decembrie 1989, imediat după trecerea fostei Securități în subordinea Ministerului Apărării Naționale, în ianuarie 1990, au fost trecuți în rezervă și nu au mai făcut parte din noua structură de informații.

Inculpatul Pârvulescu Marin și alți colegi ai săi au fost arestați și trimiși în judecată în dosarul penal nr. 76/P/1990 al Direcției Procuraturilor Militare, fiind ulterior condamnați (vol. 15/120-169).

Ofițerii rămași în noua structură constituită, U.M. 05086 București, cu atribuții de cercetare penală, erau foști colegi ai inculpatului Pârvulescu Marin și inculpatului Hodiș Vasile (care a continuat să-și desfășoare activitatea în structura de informații nou constituită).

Ofițerul care a consemnat primele declarații olografe ale persoanelor implicate în anchetarea și decesul ing. Ursu Gheorghe Emil a fost martorul Crișan Nicolae, coleg cu cei doi inculpați menționați anterior. Acest lucru rezultă din cuprinsul declarației date în prezentul dosar (vol. 9/40-46), dar și din contrasemnarea declarațiilor numiților Alexa Ion (declarație din 21.03.1990 vol. 7/162-163), Anghel Vasile (declarație 22.03.1990 vol. 8/7-8), Damian Constantin (declarație din 22.03.1990 vol. 8/36-37), Popescu Florea (declarație din 13.03.1990 vol. 7/252-254), Creangă Mihail (declarație din 17.03.1990 vol. 6/38-

41), Ulmeanu Petruța (declarație din 15.03.1990 vol. 8/99-101) și Clită Marian (declarație din 21.03.1990 vol. 8/192-193).

În aceste declarații olografe nu apare nicio întrebare relevantă, care să clarifice starea de fapt legată de decesul ing. Ursu Gheorghe Emil. Toate declarațiile luate sunt contrasemnate fără antetul instituției din care făcea parte, ci simplu „Date în fața noastră” și semnătura – grad și nume indescifrabile.

Aceste declarații au fost transmise procurorului fără a putea fi valorificate în aflarea adevărului, nici chiar parțial, respectiv implicarea deținuților în torturarea permanentă a lui Ursu Gheorghe Emil sau în neacordarea asistenței medicale obligatorii în astfel de situații. Din cuprinsul acestor așa zise declarații, luate în primele momente ale desfășurării anchetei, **nimeni nu a avut nicio vină și se inducea ideea că raportul medico-legal inițial este corect**. Nu s-a acționat pentru ridicarea de la Arestul Inspectoratului General al Miliției a materialelor informative, pe care le solicitase Direcția Procuraturilor Militare la data de 20.02.1990, prin adresa nr. 536/1990 (pct.6). Abia în anul 2016 s-a aflat că a existat un ordin, din data de 23.02.1990, al conducerii Inspectoratului General al Poliției nr. 096422/22.02.1990 de distrugere a acestor materiale (vol. 14/161-167).

La data de 29.09.1993 procurorul militar delegat cu soluționarea cauzei a dispus infirmarea rezoluției de neîncepere a urmăririi penale emisă în dosarul nr. 103/P/21.01.1986 al Procuraturii Municipiului București și începerea urmăririi penale in rem pentru infracțiunea de omor, prev. și ped. de art. 174 Cod penal din 1968. La data de 12.04.1995, același procuror militar a dispus începerea urmăririi penale „in personam” față de Clită Marian (vol. 11/147).

În acest dosar s-au obținut date suplimentare cu privire la decesul numitului Ursu Gheorghe Emil, iar medicul legist Cavaliotti Anastase (decedat) a trebuit să

explice, pe larg, cum a ajuns la concluziile din raportul medico-legal nr. A3/2507/12.12.1985.

Chiar medicul legist, dr. Cavaliotti Anastase, a ajuns la concluzia că „eronat” a stabilit că moartea a fost patologică și nu violentă (adresă nr. A3/2507/85 din 24.11.1993 vol. 11/148-150).

Cercetarea penală, în această cauză, s-a finalizat la 12.11.1996 prin rechizitoriu, **la punctul 1**, dispunându-se trimiterea în judecată doar a inc. civ. Clită Marian, pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal. Prin același rechizitoriu, **la punctele 2-6, s-au dispus soluții de neurmărire penală** după cum urmează:

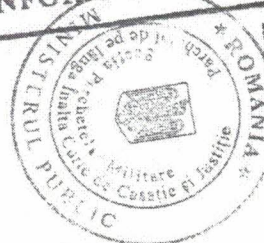
„2. Neînceperea urmăririi penale cu privire la general de brigadă Macri Emil, lt.col. Turcitu Adrian și cpt. Dumitraciuc Ion – de la Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului – și col. Vasile Gheorghe, col. Anghel Corneliu, mr. Pîrvulescu Marin și lt. maj. Hodiș Vasile, sub aspectul infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzute de art. 246 Cod penal și cercetare abuzivă prev. de art. 266 Cod penal (f.3 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

3. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Popescu Florea, sub aspectul infracțiunii de cercetare abuzivă prevăzută de art. 266 C.pen. (f.4 rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

4. Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de supunere la rele tratamente prevăzută de art. 267 Cod penal (f.11 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

5. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de instigare la omor prevăzută de art. 25 rap. la art. 174 Cod penal (f.17 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

CONFORM CU ORIGINALUL

6. Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută de art. 246 C.pen. și lt.col. Damian Constantin, sub aspectul infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art. 249 C.pen. (f.18 din rechizitor) – art. 10 lit. g C.pr.pen. rap la art. 1 din Decretul nr. 11/1988.

7. Neînceperea urmăririi penale cu privire la Radu Gheorghe, sub aspectul infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal (f.17 din rechizitor) – art. 10 lit. c C.pr.pen.”

Dosarul a fost înaintat la Tribunalul București - Secția I Penală, unde a fost înregistrat sub nr. 4249/1996 (vol. 16/180-200).

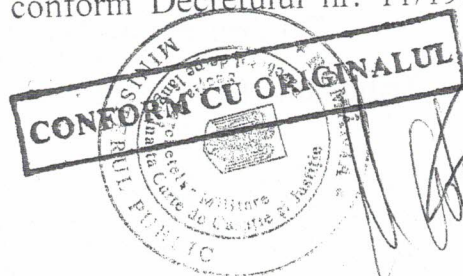
Prin **sentința penală nr. 44/11.03.1997** cauza a fost restituită pentru refacerea urmăririi penale.

Prin **decizia penală nr. 668/25.09.1997**, pronunțată în dosarul penal nr. 1455/1997, Curtea de Apel București a admis recursul parchetului și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare (vol. 11/168-177).

Cauza a fost înregistrată la Tribunalul București – Secția I Penală, sub nr. 11/1998.

Prin **sentința penală nr. 359/30.06.1999**, inc. civ. Clită Marian a fost condamnat la 20 de ani de închisoare, pentru infracțiunea prev. de art. 174 Cod penal, pedeapsă redusă la jumătate, conform dispozițiilor Decretului nr. 11/1988 privind grațierea și amnistia unor pedepse.

Curtea de Apel București – Secția I Penală, judecând apelul a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de omor, prev. de art. 174 Cod penal, în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte, prev. de art. 183 Cod penal, aplicând o pedeapsă de 6 ani închisoare și conform Decretului nr. 11/1988 a dispus amnistiarea ei.

Prin **decizia nr. 1947/05.05.2000**, pronunțată în dosarul nr. 284/2000, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a dispus casarea deciziei Curții de Apel București și a menținut pedeapsa primei instanțe (vol. 11/183-185).

C) **Secția Parchetelor Militare** analizând modul de soluționare a dosarului penal nr. 90/P/1990, prin rezoluția nr. 1923/2000 a dispus infirmarea punctelor 2, 4, 5, 6 din dispozitivul rechizitoriului și reluarea cercetărilor față de alte persoane civile și militari cu grade și funcții de conducere din Ministerul de Interne și din fostul Departament al Securității Statului, constituindu-se astfel dosarul penal nr. 49/P/2000.

Prin rechizitoriul nr. 49/P/2000 din data de 22.11.2000 s-a dispus trimiterea în judecată a inc. col. (rez) Tudor Stănică (*adjunctul șefului Direcției Cercetări Penale din fostul Inspectorat General al Miliției*) și inc. col. (rez) Creangă Mihail (*șeful arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției*) pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal, respectiv a inc. plt. (rez) Burcea Ștefan (*subofițer în cadrul arestului Direcției Cercetări Penale*) pentru complicitate la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 26 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal (vol. 11/151-167).

Prin același rechizitoriu s-a dispus **disjungerea cauzei** față de col. Vasile Gheorghe, mr. Părvulescu Marin, lt. col. Damian Constantin, mr. Popescu Florea, plt. Mocanu Ion, plt. Palamariu Florinel, plt. Ghebac Radu, plt. Cuzic Ion, ofițeri și subofițeri din cadrul Inspectoratului General al Miliției și Departamentului Securității Statului, fără a se face referire la vreo infracțiune anume, menționându-se că „*față de aceștia să fie continuate cercetările până la soluția finală*” (vol. 1/165). Această disjungere a fost înregistrată sub numărul 8/P/2001.

Dosarul nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare a fost înregistrat la Tribunalul Militar Teritorial București sub nr. 639/2003. Urmare modificărilor

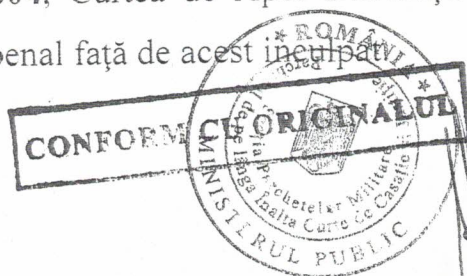

legislative acest dosar a fost declinat la Curtea de Apel București, spre competență soluționare.

Prin **sentința penală nr. 49/14.07.2003** – Secția a II-a Penală a Curții de Apel București i-a condamnat pe inculpații Tudor Stănică și Mihai Creangă pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat cu premeditare la câte 22 de ani închisoare, pedepse reduse la jumătate, conform Decretului nr. 11/1988. Față de inc. Burcea Ștefan cauza a fost disjunsă, datorită stării de sănătate a acestuia și în baza încheierii din 26.06.2003 a fost înregistrat un dosar separat (fila 254 – dosar instanță).

Prin **Decizia penală nr. 4404 din data de 10.10.2003** Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală a admis recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail, și a casat sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București- Secția a II-a Penală. În temeiul art. 334 C.pr.pen a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, în instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 rap. la art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, texte în baza cărora i-a condamnat pe inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail la câte 20 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și la degradarea militară. De asemenea, în baza art. 2 din Decretul nr. 11/1988 a redus pedepsele aplicate inculpaților cu 1/2, urmând ca fiecare inculpat să execute pedeapsa de câte 10 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și degradarea militară.

Întrucât inculpatul Burcea Ștefan a decedat în timpul procesului, prin **sentința penală nr. 20 din data de 27.02.2004**, Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală a dispus încetarea procesul penal față de acest inculpat.

D) Un alt aspect care poate întregi preocuparea Secției Parchetelor Militare pentru clarificarea unui aspect conex amplei cercetări, referitoare la urmărirea, arestarea și uciderea lui Ursu Gheorghe Emil, este acela al dispariției din custodia fostei Securități și, ulterior a S.R.I, a majorității jurnalelor confiscate ilegal și abuziv în luna ianuarie 1985.

Astfel, s-a întocmit un alt dosar de urmărire penală împotriva celor care au distrus sau au pierdut jurnalul lui Ursu Gheorghe Emil. Acest jurnal trebuia restituit familiei, dar nu a mai fost găsit. Jurnalul a fost transmis la Unitatea Specială "S" cu adresa nr. 62/D/HV/S/294302/12.08.1987.

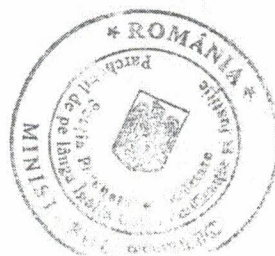
Prin rechizitoriul nr. 16/P/1998 din 12.01.2001 (vol. 11/178-182) s-a dispus trimiterea în judecată a gl. bg. (rez) Grigorescu Eugen, care la data de 06.06.1990 a preluat, sub semnătură, jurnalul "corp delict" a lui Gheorghe Ursu – respectiv un număr de 811 file. Documentele nu s-au mai găsit, el fiind considerat singurul vinovat de dispariția sau distrugerea acestora.

Ofițerul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 și reținerea sau distrugerea de înscrisuri, prev. de art. 272 Cod penal din 1968.

Dosarul a fost înaintat la Tribunalul Militar Teritorial București, fiind înregistrat sub nr. 727/2001.

Prin **sentința penală nr. 54/21.02.2003** (vol. 15/172-189), instanța a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968 în infracțiunea de neglijență în serviciu, prev. de art. 249 Cod penal cu aplic. art. 13 Cod penal și a dispus încetarea procesului penal, fapta fiind prescrisă.

CONFORM CU ORIGINALUL

Pentru infracțiunea de reținere sau distrugere de înscrisuri inculpatul a fost achitat. Au fost stabilite, cu titlu de despăgubiri, daune morale în valoare de 20 milioane ROL (vol. 15/172-189). *Considerate ca fiind ale de ...*

Împotriva sentinței penale a declarat apel Secția Parchetelor Militare. Dosarul a fost înregistrat la Curtea Militară de Apel București, sub numărul 40/2003/Apel.

Prin **decizia penală nr. 34 din data de 24.06.2004** Curtea Militară de Apel București a dispus admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și condamnarea inc. gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de reținere și distrugere de înscrisuri, respectiv 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 246 Cod penal rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968. Instanța a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare și a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 4 ani (vol. 15/190-198)

Împotriva acestei decizii a formulat recurs Secția Parchetelor Militare.

Prin **decizia penală nr. 7210/22.12.2005**, pronunțată în dosarul penal nr. 4065/2005, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a admis recursul, a casat decizia nr. 34/2004 a Curții Militare de Apel București și rejudecând cauza l-a condamnat pe inculpatul gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la 3 ani închisoare, cu executare.

E) Disjungerea din dosarul penal nr. 49/P/2000, menționată anterior, a fost înregistrată la Secția Parchetelor Militare sub nr. 8/P/2001.

Mai multe plângeri formulate de I.I.C.C.M.E.R și F.R.E.F.D.P.L.A din România, precum și de către persoane fizice având ca obiect abuzuri săvârșite în timpul regimului comunist au fost înregistrate la Secția Parchetelor Militare, după cum urmează:

- **dosarul nr. 35/P/2006** – a avut ca obiect identificarea unor generali și demnitari responsabili pentru săvârșirea unor crime în timpul dictaturii comuniste, precum și o plângere făcută de Uniunea Veteranilor de Război, care se referea la uciderea lui Gheorghe Ursu, în timpul arestului preventiv.

- **dosarul nr. 68/P/2006** – a avut ca obiect faptele săvârșite de ofițerii de securitate care racolau abuziv minori ca informatori.

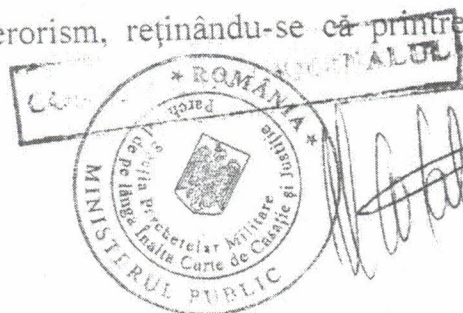
- **dosarul nr. 82/P/2007** – a avut ca obiect faptele săvârșite în sistemul penitenciar.

La data de 09.10.2007 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 35/P/2006 și 68/P/2006 la dosarul nr. 82/P/2007, cunoscut sub denumirea generică "Procesul comunismului".

La acest dosar reunit a fost atașat și materialul dispus din dosarul penal nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare și înregistrat la acea dată sub numărul 8/P/2001, fără a se dispune printr-un act procesual conexarea și acestui dosar la dosarul penal nr. 82/P/2007.

Urmare modificărilor legislative privind competența parchetelor militare, intervenite prin Legea nr. 356/2006 art. 35 alin. 2 Cod procedură penală) și Legea nr. 293/2004 privind statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor și a Deciziei Curții Constituționale nr. 610/20.06.2007, prin ordonanța nr. 82/P/2007 din data de 31.07.2008 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, unde dosarul a fost înregistrat sub nr. 1304/P/2008.

Prin ordonanța din data de **24.11.2008**, Secția de urmărire penală și criminalistică și-a declinat competența în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, reținându-se că printre

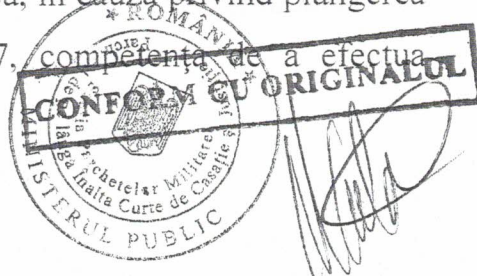
faptele ce formau obiectul cauzei se regăseau și infracțiuni de competența acesteia, respectiv infracțiuni contra siguranței statului.

În cauza ce a format obiectul dosarului nr. 328/D/P/2008, prin **ordonanța din 20.01.2009**, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a dispus, în temeiul art. 228 alin. lit. g și d, neînceperea urmăririi penale față de „*persoanele din conducerea aparatului de partid și de stat, al securității și miliției din perioada 1945-1989*”, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 155, art. 161-165 Cod penal, reținându-se că răspunderea penală a fost înlăturată prin intervenirea prescripției, precum și că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de mai sus.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus declinarea competenței de soluționare în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a cauzei intitulată generic „*Procesul comunismului*”.

Prin **ordonanța nr. 1304/P/2008 din data de 19.09.2010**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a dispus disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor cu privire la sesizările formulate de Ursu Andrei și Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor referitoare la infracțiuni contra păcii și omenirii comise prin torturarea și uciderea numitului Ursu Gheorghe-Emil, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice (punctul 11 din dispozitiv).

Prin **ordonanța nr. 1043/P/2010 din data de 12.12.2011**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a dispus disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, cu privire la fapta sesizată de Ursu Andrei. S-a reținut că, în cauza privind plângerea formulată de Ursu Andrei la data de 21.09.2007, competența de a efectua

urmărirea penală revine Parchetului de pe lângă Tribunalul București, întrucât, pe de o parte, încadrarea juridică dată faptei comise împotriva lui Ursu Gheorghe Emil de instanțele de judecată este cea de omor, și nu cea a unei infracțiuni contra păcii și omenirii, așa cum susține Ursu Andrei, iar pe de altă parte, pentru că la fapta comisă împotriva lui Ursu Gheorghe-Emil au participat și civili, unul fiind chiar condamnat definitiv – Clită Marian:

Disjungerea a fost înregistrată în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul București sub nr. 179/P/2012.

F) Prin **Rezoluția nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013**, Parchetul de pe lângă Tribunalul București a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 174-175 lit. a C.pen, privind plângerile formulate de Andrei Ursu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, reținându-se că s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale.

Prin **rezoluția nr. 379/II-2/2013 din data de 24.04.2013**, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul București a dispus respingerea plângerii formulate de numitul Horia Andrei Ursu împotriva rezoluției nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013, reținându-se că soluția în cauză este legală și temeinică.

Prin **sentința nr. 460 din data de 03.06.2013**, Tribunalul București – Secția a II-a Penală a dispus declinarea competenței de soluționare a plângerii formulate de petentul Horia Andrei Ursu, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, în favoarea Tribunalului Militar Teritorial București.

Prin **sentința nr. 27 din data de 16.10.2013**, Tribunalul Militar Teritorial București a respins, ca nefondată, plângerea formulată de petentul Ursu Horia

